

naar Kurator er valgt med et Flertal af alle bekendte Kreditorer, baade i Henseende til Tal og Vægt. Jeg tror ikke, at det vil være fornødent at gaae videre ind paa en Udviikling af dette, men at henvise til Konkursloven. Saaledes som dette Forslag foreligger, er det jo kun en simpel *Udbring* i en enkelt Paragraf i Konkursloven. Der er ikke Tale om at omgjøre de Grundsætninger, hvorpaa Konkurslovens almindelige Regler ere byggede. Og derfor, naar det er en almindelig Regel for Afstemninger i Skiftesamlinger, at der skal Flertal til, baade efter Antal af Fordringshavere og efter Vægt af Fordringer, saa er der ikke nogen Grund til — mener jeg — her at drøfte, om denne Regel er rigtig eller ei. Det er afgjort, da Konkursloven blev vedtagen, at den er rigtig, og der er Ingen kommen frem med noget Forslag om en Forandring af Konkurslovens § 64, hvor den almenyldige Regel opstilles. Naar man vedtager en Forandring, saaledes som den er foreslaaet af Flertallet i § 66, saa vil det ogsaa blive nødvendigt at foretage en *Udbring* i § 71, som stemmer med § 66. Der kan nemlig ske Forandring af Kurator under et *Fallit*hos fortsatte Behandling, idet Kurator kan blive affædiget baade af Skifteretten og af Kreditorerne eller Fordringshaverne, og der kan altsaa finde et *Gjensvalg* eller et nyt Valg af en Kurator Steb. Den Forandring, som skal indføres i § 71, maa altsaa blot gaa ud paa, at ved nyt Valg af Kurator skal gjælde de samme Regler, som der er fastsat i § 66; altsaa vort Forslag om § 71 er ikke andet end en simpel og nødvendig Redaktionsfølge af vort Forslag med Hensyn til Forandring i Hovedforslaget til § 66. Der er endnu et Forslag fra hele Udvalget, det er det, der staar til Slutningen, men det er ikke andet end en Følge af den nødvendige Forandring i § 71. Det erede Flertal vil formentlig udtale sig om sit Forslag, og jeg kan da maatte have nogle Bemærkninger at gjøre i den Anledning.

Steenstrup: Den erede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, at med Hensyn til Hovedspørgsmaalet i Loven, da er han Ordfører for et Mindretal, og ikke for et Flertal, som altsaa i Hovedsagen adskiller sig fra en Del, som han har sluttet sig til. Med Hensyn til Sagens Realitet skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at saaledes som Forholdene ere, afgjøres det ved simpelt Flertal af de mødende Fordringshavere, om der skal være en Kurator. Det bliver uforandret, selv om Mindretallet seirer, ja selv om Flertallet seirer; i den Retning bliver der slet ingen Forandring. Efter den nugældende Lov vælges Kurator af et simpelt Flertal af de mødende Fordringshavere; efter Mindretallets Forslag vil han blive valgt med et kvalificeret Flertal efter Tal og Vægt, medens Udvalgets Flertal holder paa de nugældende Bestemmelser; men der-

næst er der en anden væsentlig Forskjel, og det er den, at efter den nugældende Lovgivning har Dommeren en ubetinget Forkastelsesret; efter Mindretallets Forslag vil Dommeren være affaaen fra at forkaste Kurator, naar vedkommende Kurator er valgt med et kvalificeret Flertal af samtlige bekendte Fordringshavere baade efter Tal og Vægt, og efter Flertallets Forslag vil Dommeren være affaaen fra at forkaste Valget, naar Kurator er valgt med ubetinget Flertal efter Tallet af samtlige Fordringshavere. De Herrer ville altsaa se, at det, som Forandringen gaar ud paa, er meget forskjelligt efter Flertallets og efter Mindretallets Forslag. Vedtages Mindretallets Forslag, saa vil det i Virkeligheden sige, at i 9 af 10 Tilfælde bliver det ikke Kreditorerne, men Dommeren, der kommer til at udnevne Kurator, thi i omtrent 9 af 10 Tilfælde — det er nu en Gjetning, men det gælder i hvert Fald i de allerfleste Tilfælde — vil der ikke møde saamange Fordringshavere, at Valget kan sættes igjennem af Kreditorerne baade efter Tal og Vægt, og selvfølgelig bliver det da Retten, som kommer til at udnevne Kurator. Dette er den ene Side af Sagen, hvis Lovforslaget og Mindretallets Forslag, som det foreligger, gaar igjennem. Den anden Side af Sagen er den, at foruden det, at Kreditorerne ville miste deres Magt, vil Magten blive lagt over paa, om jeg saa maa sige, Hartornet. Magten vil ikke saaledes som hidtil blive lagt paa Tallet, men hovedsagelig paa de store Kreditorer. Naar de Herrer tænke sig et almindeligt Konkursbo, hvori der er faste Eiendomme, saa vil ikke alene de store Kreditorer, men ogsaa de store Kreditorer, som ingen Grund have til at være ængstelige for, hvorledes Valget af Kurator falder ud, nemlig de store Kreditorer, som ere sikrede ved Pant, have en enorm Overvægt over de simple Kreditorer, som jo kunne være usikre. I de fleste Boer, naar man undtager Kjøbmandsboer, spille de faste Eiendomme Hovedrollen, men de Fordringshavere, som have Prioriteter og som ere nogenlunde sikrede, have jo ikke saa stor Interesse i Kuratorvalget, forsaavidt som man overhovedet kan sige, at disse Kreditorer i det Hele have nogenhelst Interesse i Kuratorvalget. De Fordringshavere, der ere sikrede ved Pant, have mindre Interesse i Kuratorvalgets Udfald, thi hvorledes det end gaar, enten Boet behandles slet eller godt, faae de deres Penge, og det er jo det, som Kreditorer ville have. Altsaa, Vedtagelsen af Regjeringens og Mindretallets Forslag vil føre til, at de Tilfælde, hvor Kreditorerne virkelig kunne siges at komme til at vælge Kurator, ville blive indskrænkede til et Minimum, og i de Tilfælde, hvor Kreditorerne vælge ham, vil den største Indflydelse paa Valget være overgivet til de enkelte større Fordringshavere. Det er Sagen, og nu er Spørgsmaalet altsaa dette: Er der Grund dertil? Jeg vil der sige, at jeg jo ikke betvivler, at der kan være indtruffet uheld-